

U OVOM BROJU:**SMEM ILI NE?***Judita G. Volf***MILOST, A NE ZAKON***Tošo Žarić***KAKO
IZBEĆI LEGALIZAM***Jan Vareca***BUDI MIRAN I ZNAJ
DA SAM JA BOG***Vlado Pšenko***NEUSLIŠANA MOLITVA***Brent Kercheville***misaone refleksije****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA**

Uredništvo: Jan Vareca, Marina Bako, Branko Milijašević, Vlatko Dir, Jelena Janjić. **Saradnici:** Janko Bako, Marika Eterović Mansel.

www.siont.net

Ovaj svet je prepun ljudi koji imaju nerealne ambicije i očekivanja od drugih ili od svojih vlastitih mogućnosti, a postoje i oni koji pošto-poto žele da se razlikuju od "ostatka čopora". I jedne i druge tera unutrašnja praznina da budu nešto ili neko, da se dokažu i pokažu pred drugima. Dakle, svet je prepun ljudi koji traže sebe i svoju ulogu u njemu. No, najčešće njihova potraga im život dovede u zbrku, ili on postane "igranka bez prestanka".

Prorok Isaija poziva narod Božji da se odmara u Gospodu, a on to odbija: "Jer ovako govori Gospod Gospod, Svetac Izrailjev: Ako se povratite i budete mirni, izbavićete se, u miru i uzdanju biće sila vaša; ali vi nećete." (Isa. 30:15 RDK)

U našoj ljudskoj prirodi postoji ono urođeno "prokletstvo" da stalno moramo nešto raditi, dokazivati se, svojim radom nešto zaslužiti. Kada pristupimo Hristu, iako ispovedamo da smo milošću spaseni, dozvolimo da nas ovaj nagon i dalje tera u izgrađivanju svoje vlastite pobožnosti: "više sati molitve, više čitanja Biblije, više deljenja traktata, radiću ovo a ono neću raditi, i onda ću biti bolji i svetiji..." Umesto da budemo Marija mi postanemo Marta (Lk. 10:38-42), zbog svojih "važnih duhovnih poslova" zaboravimo ono najvažnije: *Naš poziv je prvenstveno da se umirimo, da sebe utišamo i da svoj pogled srca imamo uvek usmeren ka Gospodu, i da čekamo Njegovu Reč, Njegov pokret Duha, i da onda na njega odgovorimo.*

Dragi naši čitaoci,

čuvajte se telesnih ambicija i "duhovnog rada" koji vam obećava svetost ili savršenstvo. Sve je to samo zavođenje vaše stare prirode, da svojim JA postignete ono nemoguće.

Umirite se u Hristu. Prebivajte na čokotu da bi vaš plod mogao konačno sazreti - manifestovati se (Jn. 15:4-5). Ostanite na tom mestu i sve će stvari doći na svoje mesto: "Od njega ste i vi u Hristu Isusu, koji nam je postao mudrost od Boga, pravednost i osvećenje, i izbavljenje, da bude kao što je napisano: 'Ko se hvali - neka se hvali u Gospodu.'" (1. Kor. 1:30-31 EČ)

Vaša, SIONSKA TRUBA.

SMEM ILI NE?

Judita G. Volf

Smeju li hrišćani ići u bioskop, pozorište? Da li smeju gledati TV? Koja dužina suknje je za hrišćanku prekratka, a koja je dužina kose predugačka za hrišćanina? Da li je u redu da hrišćani piju alkohol? Sme li hrišćanin pustiti bradu ili se hrišćanka šminkati? Na ovakva i slična pitanja različiti hrišćani odgovaraju različito. Za svaku osobu koja na nešto kaže "ne", možemo naći drugu osobu koja će na to isto reći "da". Ko je u pravu? Koga poslušati?

Razlika u stavovima o načinu življenja nije nimalo strana hrišćanstvu. U ranoj crkvi hrišćani su se prepirali oko toga da li je dozvoljeno jesti meso kupljeno na pijaci, ako ga se pre prodaje prinelo na žrtvu idolima u paganskom hramu. Neki su smatrali da treba držati određene dane, dok su drugi mislili da je to za njihovu veru nevažno. Razilazili su se i po pitanju da li je bolje ostati neoženjen (neudata) ili se oženiti (udati). Ovakvi sporovi ugrožavali su život crkve. Zato u 1. Korinćanima 8 i Rimljanima 14, apostol Pavle daje uputstvo o tome kako se kao hrišćanin treba ponašati u sličnim situacijama.

Sloboda izbora

Biblija ne sadrži zakon za svaku najmanju sitnicu u hrišćanskom životu. Neke stvari nisu niti ispravne niti pogrešne, jednostavno su neutralne. U takvu kategoriju "amoralnih" pitanja pripada npr. poslušnost jevrejskom ceremonijalnom zakonu. Dok je za Jevrejina, prema Mojsijevom zakonu, određena hrana bila nečista, Pavle može nakon Hristovog dolaska reći: "Znam i uveren sam u Gospodu Isusu da ništa samo po sebi nije pogano; samo onome, koji smatra da je nešto pogano, njemu je pogano." (Rim. 14,14 EČ). Hrišćani imaju slobodu jesti "nečistu" hranu ako žele, a da ne sagraše. Slično Pavle govori i za obrezanje: "Jer u Hristu Isusu niti što vredi obrezanje niti neobrezanje, nego vera koja se kroz ljubav pokazuje delotvorna." (Gal. 5,6 EČ). Čim ovakva dela sama po sebi nisu ni ispravna ni pogrešna, nemaju nikakvu religijsku vrednost. Ona niti štete niti pomažu u težnji za spasenjem. "Jelo, međutim, neće nas postaviti pred Boga; niti šta gubimo ako ne jedemo, niti mnogo dobivamo ako jedemo." (1. Kor. 8,8 EČ).

I u današnjem svetu ima mnogo sličnih stvari. Moramo biti poslušni Bogu i živeti u skladu sa njegovom voljom kako je ona izražena u Svetom pismu. Ali isto tako, moramo u sporednim pitanjima prihvatiti slobodu izbora između različitih mogućnosti koju nam Bog daje.

Međutim, hrišćani ne misle uvek isto o tome koja su pravila ponašanja neutralna a koja nisu. Na primer, neki hrišćani su uvereni da je greh piti alkohol dok drugi veruju da Biblija dozvoljava hrišćanima da piju umereno. Neki će hrišćani razmišljati na sledeći način: Biblija ne zabranjuje umereno piti alkohol, zato su hrišćani zapravo slobodni piti ga. Ako je to i slučaj, to ne znači da je uvek, u svakoj prilici ispravno koristiti slobodu. Moramo biti pažljivi u našem ponašanju kad se radi o nečemu što neki hrišćani smatraju amoralnim ili neutralnim, dok u očima drugih ona dovodi moral u opasnost! Pavle, ukazuje na dva slučaja kada je pogrešno pozivati se na svoju slobodu.

Čista savest

Iako hrišćani možda nisu vezani Pismom da čine ili ne čine neke određene stvari, oni su u svakoj situaciji vezani "zakonom vere". A to znači, sva bi naša dela trebala biti praćena unutrašnjim uverenjem da je ono što radimo ispravno. Naša savest nas ne bi trebala optuživati, već hvaliti u svemu što činimo. "Ko se, naprotiv, koleba, navlači na sebe osudu - ako jede, jer to ne čini po veri. A sve što ne potiče od vere - greh je." (Rim. 14,23 EČ). Naša savest nas često zaustavlja od dela koja su stvarno nemoralna. Ali čak i u neutralnim stvarima moramo biti poslušni savesti. Jer Bog želi da živimo životom vere, ne opterećeni grižom savesti. On želi da imamo puno uverenje da znamo da ugađamo Bogu onim što radimo (ili ne radimo).

Srećan život

Ovo je srećan život: "Blažen je ko ne osuđuje samoga sebe za ono što smatra da je dobro!" (Rim. 14,22 EČ). Sami sebe varamo ako mislimo da se zadovoljstvo može naći u zabranjenom. Naprotiv, ako ne živimo prema "zakonu vere" štetimo svoj duši. Ako neko jede žrtveno meso protiv svoje savesti, Pavle kaže da time "žalosti brata svojega" (Rim. 14,15). Greh, kaže Pavle, ne donosi radost nego

suprotno. Posvedočiće to svako koga je već pekla savest. No, život u skladu s našim uverenjem donosi radost i mir. To je i jedini način na koji možemo iskusiti carstvo nebesko. "Jer carstvo Božije se ne sastoji u jelu i piću, nego u pravednosti, i miru, i radosti u Duhu Svetome." (Rim. 14,17 EČ).

Dnevno se suočavamo sa odlukama kako živeti hrišćanskim životom, i zato se moramo pitati: "Da li sam ubeđen da je ono što radim ispravno?" Trebamo razmišljati i moliti pre nego krenemo u akciju. Samo tada će vera imati prvenstvo nad slobodom u našem hrišćanskom životu, kao što ga i treba imati. Jedino tako ćemo iskusiti istinski srećan život.

Ljubav iznad slobode

Postoji još jedna situacija u kojoj je pogrešno činiti što je hrišćanima u principu slobodno činiti. "Samo pazite da kako ova vaša sloboda ne bude spoticanje za slabe... Stoga, ako jelo sablažnjava mog brata, neću jesti mesa doveka, da ne sablaznim svoga brata." (1. Kor. 9,9; 1. Kor. 9,13 EČ).

Kako god se to činilo čudnim, kao hrišćani se ne smemo koristiti pravima čak ni svojim, ako neko drugi zbog toga trpi. Naša sloboda ne sme druge vređati. "Nijedan čovek nije ostrvo", piše poznati pesnik *John Donne*. Svako je okružen drugim ljudima i svojim ponašanjem utiče na njih. Zato slobodom mora upravljati ljubav. Moje ponašanje treba biti vođeno prema dobrobiti društva, hrišćanske zajednice, moga brata ili sestre.

Ljubav: put koji je izabrao Isus

Ljubav prema drugima je put koji je izabrao Isus, iako ga je to koštalo života. Pavle ističe primer Isusa koji je umro za brata i sestru kako bi ohrabrio hrišćane za ljubav a ne za uporno držanje vlastitih prava. "Nemoj da upropašćuješ svojim jelom onoga za koga je Hristos umro." (Rim. 14,15; 1. Kor. 8,11). Pavle pokazuje da su hrišćani koji se, na primer, ne mogu odreći svog bifteka radi dobra drugoga smešni u usporedbi sa bezgrešnim Sinom Božjim, čija ljubav je bila tako velika da je on bio čak voljan dati svoj život na krstu za nas jadne grešnike. Ono što želim kazati izraženo je u rečima poznatog nemačkog teologa, *J. A. Bengela*: "Nemoj da ti je više stalo do hrane, nego Hristu

do vlastitog života!" Zar ne možemo pokazati bar malo samopožrtvovane ljubavi prema svojim bližnjima kao što je Isus pokazao?

Kamen spoticanja

Ako graničimo svoju slobodu ljubavlju, možemo sprečiti da budemo uzrokom štete svom bratu ili sestri. Ali kako moj bližnji može trpeti ako se držim svoje slobode kod neutralnih pitanja hrišćanskog ponašanja, dok se ta osoba uzdržava od prakticiranja te slobode? Pavle daje jasan odgovor na ovo pitanje. "Jer ako neko tebe, koji imaš znanje, vidi za trpezom u idolskom hramu, neće li njegova savest, budući da je on slab, biti pobuđena da jede meso žrtvovano idolima?" (1. Kor. 8,10 EČ). Slabi hrišćanin, koji pogrešno misli da je neispravno jesti hranu koja je prinošena idolima, ne trpi zato što je šokiran ili sablažnjen ponašanjem svog bližnjeg. Nego, slabi hrišćanin je ozleđen, jer je dobio povoda da imitira ponašanje koje je sam smatrao nemoralnim. Umesto da sledi vlastitu savest, on sledi primer drugoga i tako pada i greši.

Rušenje ili izgradnja

Posledica spoticanja je pogibao: "Zbog tvoga znanja, naime, propada onaj slabi, brat, za koga je Hristos umro." (1. Kor. 8,11 EČ). Pavle jednim delom misli na nutarnju smrt koja se dešava kad se zbog krivice i greha slomi karakter osobe. Rezultat je žalost, bol okaljane savesti i samoosuđivanje (Rim. 14,15; 1. Kor. 8,7).

Pored subjektivnog oštećenja, postoji i objektivno. Gaženjem vlastite savesti, čovek greši i na se navlači krivicu pred Bogom. "A sve što ne potiče od vere - greh je." (Rim. 14,23). Hrišćani koji greše nazaduju u hrišćanskom životu. Naravno, mogu tražiti oprost. Ali greh zarobljava takvu osobu i sprečava je rasti u hrišćanskom životu. Dolazi do regresa, a ne do progressa u posvećenju. Hrišćanskoj zrelosti se staje na put umesto da ju se neguje kako treba i to tokom celog života.

Ipak možemo jedan drugog zaštititi od takve pogibli. Od nas se traži da tako postupamo. "Starajmo se stoga za ono što stvara mir i doprinosi uzajamnom nazidanju!" (Rim. 14,19 EČ). Hrišćani treba da pomažu jedan drugome živeti po veri u skladu sa unutrašnjim

ubeđenjima, iako se ta ubeđenja mogu razlikovati. Sam Pavle ostavlja mesta razlikama u mišljenju i ponašanju unutar hrišćanske zajednice ukoliko se radi o neutralnim pitanjima.

Postoji međutim jedno pravilo koje vredi za sve: niko ne sme dozvoliti da mu dela budu suprotna verovanju. Svi moramo imati lični integritet: **naše ponašanje treba biti u skladu s našim ubeđenjima**. Trebamo pomoći jedan drugome održavati taj integritet, čak kad to zahteva da se odrekemo vlastite slobode zbog ljubavi prema drugima. Jer, "ljubav izgrađuje" (1. Kor. 8,1).

Rado primajmo jedan drugoga

Videli smo da bi hrišćani trebalo da ohrabruju jedni druge da žive po veri, tj. u skladu sa svojim ubeđenjima. I videli smo da ta ubeđenja s obzirom na neutralna pitanja se mogu od osobe do osobe vrlo razlikovati. Tako mora s obzirom na raznovrsnost postojati tolerancija u hrišćanskoj zajednici. Zapravo treba postojati više od tolerancije - hrišćani moraju jedni druge rado prihvaćati kao Božju porodicu, i pored svih svojih razlika. Jer je Bog i nas rado primio. "Koji jede neka ne nipodaštava onoga što ne jede, a koji ne jede neka ne osuđuje onoga što jede, jer ga je Bog primio." (Rim. 14,3 EČ).

Što bi se dogodilo kad bi ovu zapovest počeli poštovati u crkvama danas? Pretpostavljam da bi bilo mnogo manje hrišćana koji se smatraju "svetijima" od ostalih. Isto tako, mislim da bi mnogo više ljudi "našlo sebe" unutar zidova crkve kao i u rukama milostivog Boga koji prima. ◀

IZVORI, broj 7-8/1987.

MILOST, A NE ZAKON

Tošo Žarić

Da bi se moglo razumeti Hristovu milost valja napomenuti da je od Adamova pada u greh taj isti greh zavladao u svim ljudima i tako ih stavio pod prokletstvo i gnev Božji. Pre uspostavljanja Mojsijevog zakona retki su bili srećnici koji su uspeli saznati šta Bog od njih očekuje i želi. Još

je manje bilo onih kojima je uspelo da ta Božja očekivanja i ispune.

Kada je konačno Zakon uspostavljen ništa se nije izmenilo u odnosu na greh i zlo. Zakon je greh osvetlio, ali ga nije uklonio niti je suzbio njegovo delovanje. Čovek je nastavio grešiti i pao je pod još strožiju osudu, jer se odredbama Zakona trebalo pokoriti, a to baš čoveku nije polazilo za rukom. Nakon što je Isus Hrist učinio delo spasenja na Zemlji i poslao Duha Svetoga sve se promenilo. Sama smrt Hristova, međutim, ne bi bila dovoljna. Jer grešnicima bi bili oprošteni raniji gresi, dok su novi gresi, poput podzemnih voda, stalno navirali. Greh je još uvek ostao u čoveku i dominirao. Ali Isus Hrist nije samo umro za grehe, već je on takođe poslao svoga Duha. Na dan novog rođenja u onoga ko se nanovo rodio nastanio se božanski Duh Sveti. Isti Duh je toliko snažan da može blokirati delovanje greha, i omogućiti čoveku da radi ono što je volja Božja za njega.

Dva ekstrema

Uzrok mnogih nevolja dece Božje je u tome što su mnogi pogrešno shvatili milost Hristovu. Otišlo se u dva ekstrema. Prvo, neki smatraju da je na dan njihova obraćenja svaka klica greha zauvek iščupana. Kada se uskoro greh probije takvi padaju u očaj i počinju sumnjati u svoje spasenje. Misle da se nisu ni obratili, jer po njihovu shvatanju hrišćaninu se ne može dogoditi da pogreši. To je dakle prvi ekstrem.

Drugi je ekstrem mešanje opravdanja milošću s opravdanjem uz pomoć Zakona, vlastitim snagama. I takvi hrišćani ubrzo uvide da je to nemoguće i padaju u očaj radi neuspeha. Ostaje da zaključimo da niti je greh iščupan iz čoveka na dan obraćenja niti se protiv njega moguće boriti vlastitom snagom.

Svaki pokušaj približavanja Bogu vlastitim naporima je besmislen, jer gravitira ka Mojsijevom zakonu. Delima Zakona se niko neće opravdati. Definicija spasenja je: **"Hristova milost plus čovekova vera u tu milost, bez mešavine bilo kakvih dela, jednako je spasenje koje rezultira dobrim delima."** Ovo je jedino pravilno, jer spasavajuća milost ne trpi suparnika (dobra dela) koji bi rezultirao istim učinkom kao i ona. No ipak, opravdanje verom kroz milost mnogi žele spojiti sa svojim zaslugama da bi kada dođu na sud Božji mogli kazati kako su i oni

nešto dali, a ne samo Hrist.

Konopac ili lift

Dokle čovek može stići sa svojom glupošću potvrđuje izjava jednog čoveka koji je tvrdio da je u viđenju video jedan jak konopac dugačak od neba do zemlje na kome je pisalo: "Ovoga se čvrsto držite i sve će biti u redu." To je prema izjavi toga čoveka bio konopac spasenja. Iako je mnoštvo naroda čvrsto držalo konopac, neka nevidljiva sila vukla je konopac naviše. Kako je visina bivala veća tako su ljudi jedan po jedan ispuštali konopac iz ruke i prilikom pada bi stradali (izgubili spasenje). "Pobednik" je trebalo da bude onaj ko je uspeo da se drži konopca do kraja svog života.

Dakle, Bog je prema ovom gledištu, pružio čoveku milost poput kakvog spasonosnog nebeskog konopca, ali se čovek za vreme svog transporta u nebo, mora držati svom vlastitom snagom za konopac. Dakle, njegovo krajnje spasenje zavisi od njega samog, a najgore je to da čovek ne može imati "sigurnost spasenja", on ne zna, on ne može ustvrditi za sebe hoće li se uspeti držati tog konopca do kraja svoga života.

Ovakvo zamišljanje opravdanja razlikuje se od Mojsijevog zakona po tome što konopac Mojsijevog zakona miruje i valja se po njemu verati put neba. Dakle, i ovde ostajanje u spasenju zavisi od čoveka.

Slika bliža istini bi bila ona u kojoj bi se spasonosna milost smatrala za nekakav "nebeski lift" u koji samo treba ući, pritisnuti dugme pored reči "Nebo" i mirno sačekati svršetak vožnje, tj. ostati u liftu do kraja puta.

Spasenje je dar Božji, i on je potpuno besplatan. Sve što hrišćanin treba uraditi je da nakon novog rođenja do koga je došao kroz Duha Svetoga ostane u vođstvu toga Duha, u Hristu. Samo tada čovek može računati da će mu Duh pomagati u ostvarenju Božje volje u svakodnevnom životu. Dobra dela su u ovom slučaju plodovi koji potvrđuju da zaista imamo u sebi novi život. ◀

IZVORI, 9/1987. Prafrazirano.

KAKO IZBEĆI LEGALIZAM

Jan Vareca

"Budite slobodni, i neka bude jako srce vaše, svi koji se u Gospoda uzdate." (Ps. 31:24 RDK)

"Jer Gospod je Duh; a gde je Duh Gospodnji, onde je sloboda." (2. Kor. 3:17 EČ)

Veoma često kada razgovaram sa nekim o svojoj veri u Hrista, dođe se do sledećeg pitanja: "Šta tebi tvoja vera zabranjuje?" Na ovakvo pitanje nema potrebe se ni malo ljutiti ili biti zatečen, jer ljudi svašta čuju o "ovoj ili onoj veri", i oni vrlo dobro znaju da postoje neke razlike, da jedni smeju ovo ili ono a drugi ne.

Treba razumeti da zahvaljujući vekovnoj ostavštini mnogih "revnosnih svetaca" u mislima današnjih ljudi pojam hrišćanstva se povezuje za nekakvim zabranama, kaznama, sputanošću, konzervativizmom, odricanjem, zatucanošću... Hrišćanska religija je za njih nekakav kruti legalistički sistem a Bog je nekakav strogi policajac koji pazi da se Njegov zakon poštuje, a ko to ne uradi baca ga u pakao.

No, kada mi neko kaže da je "Bog kao policajac" ja mu odgovorim, da se sa tom slikom Boga ne slažem, već da ja Boga pre vidim "kao vatrogasca", koji hrabro skače u vatru da bi iz nje spasio nečiji život, ne mareći za svoj vlastiti. *"Jer Bog je tako zavoleo svet da je svog jedinorodnog Sina dao, da svaki - ko veruje u njega - ne propadne, nego da ima večni život."* (Jn. 3:16 EČ)

Naravno, pogrešna slika o Bogu neminovno vodi u pogrešno praktikovanje hrišćanske vere (Mt. 23:1-4). Otuda u mislima mnogih ljudi i postoji ta sumorna slika hrišćanstva: religija u kojoj nema mesta za radost, užitke, zadovoljstva, već samo zakoni i zabrane. Legalistički sistem u kome je "glavni šef" jedan strogi namćorasti bog koji stoji iznad nečije glave i samo čeka da ga klepi svojim pendrekom po glavi.

Sećam se, da sam kao novopečeni sledbenik Isusa Hrista, često imao dilemu i bio zbunjen u vezi sa nekim mojim situacijama, željama i navikama. No, najčešće izvor te moje

zbunjenosti nije bio Bog ili Biblija, već drugi hrišćani. Za jedne nije bilo ničeg lošeg da odem u kafić, a za druge jeste. Za jedne je bio greh da popijem pivo, dok drugi u tome nisu videli ništa loše. Opet, nekima je smetala neka moja odeća, a drugima ne. Dakle, potpuna "crkvena šizofrenija" ili što bi rekli "da i pametan poludi"... (i onda se pitamo zašto nam neki brže-bolje pobjegnu iz crkve?) No, Božja Reč je ipak imala prioritarno mišljenje u mom životu i ona me je sačuvala, u smislu da ostanem "normalan"...

Kada pažljivo čitamo Prvu poslanicu Korinćanima, da se naslutiti da su postojala sukobljena mišljenja između vernika po mnogim životnim pitanjima, te im apostol Pavle daje niz smernica koje im trebaju pomoći u razlučivanju stvari, i što je najvažnije i sačuvati ih u veri. Dakle, ako se u našem životu susretnemo sa situacijom za koju nismo sigurni, da li je dobra ili loša, ako je to takozvano pitanje iz "sive zone", o kome Biblija direktno ništa ne govori. Onda, postavimo sami sebi sledeća pitanja:

1) Da li ću od toga imati neku duhovnu korist?

"Sve je dozvoljeno, ali nije sve na korist; sve je dozvoljeno, ali sve ne naziđuje." (1. Kor. 10:23 EČ)

Dakle, ako nešto činim hoće li me to duhovno oplemeniti (izgraditi), osnažiti i privesti bliže Bogu? Ako "da" onda to treba raditi a ako "ne" onda se toga treba kloniti.

No, ovde treba razlučiti ono duhovno od onog neduhovnog, oblast duha od oblasti tela. Na primer, ako u crkvu ne dolazim sa kravatom, to me neće učiti ni više ni manje duhovnim, ili ako neku hranu jedem ili ne jedem. Naravno, oblasti duha i tela su vrlo često povezane i na to treba obratiti pažnju. Na primer: Gledanje TV-a me samo po sebi neće učiti ni manje ni više duhovnim, već ono šta gledam na TV-u. Da li me to vodi ka bogo-izgradnji ili ne?

2) Da li će me to staviti ili vratiti u ropstvo?

"Meni je sve dozvoljeno, ali nije sve na korist. Meni je sve dozvoljeno, ali neću da nešto ovlada mnome." (1. Kor. 6:12 EČ)

Treba sebe zapitati kako to šta radim ili želim

uraditi, može uticati na mene. Da li to može za mene postati destruktivna navika - razgrađujuća - po moju veru.

No, još je važnije se zapitati: "Da li će me to vratiti u ropstvo?" Na primer, nekom novopečenom obraćeniku, koji je mučio muku sa alkoholizmom, možda neće biti najpametnije da ode na neku žurku gde alkohol "teče u potocima". Atmosfera koju bi tamo zatekao bi mogla isprovocirati njegovog "starog čoveka" da popije i da se napije, i da nastavi da pije i dugo posle toga.

3. Da li će to uprljati hram Božji?

"Ili zar ne znate da je vaše telo hram Duha Svetoga koji je u vama, koga imate od Boga, te ne pripadate samo sebi? Vi ste, naime, skupo kupljeni, proslavite, dakle, Boga svojim telom." (1. Kor. 6:19-20 EČ)

Ovi stihovi nam jasno poručuju da mi ne bi trebalo da uključujemo svoje (fizičko) telo u bilo šta što bi donelo beščašće (sramotu) Gospodu, koji preko svog Svetog Duha stanuje u našem telu.

4. Da li to pomaže ili odmaže evangelizaciji?

"Ne budite na sablazan ni Judejima, ni Grcima, ni Crkvi Božjoj, kao što i ja svima ugađam u svemu ne tražeći svoju korist, nego korist mnogih, da oni budu spaseni." (1. Kor. 10:33 EČ)

Ono što smemo ili ne smemo, što nam dozvoljava ili brani "naša vera" to nam može među ljudima otvoriti mogućnosti da im govorimo o Hristu ili nam ih zatvoriti. Na primer, zamislite sledeću situaciju...

Nekom verniku, koji je jedini obraćenik u celoj porodici, je data čast da bude Stari svat ili kum na nekom svadbenom veselju. I tako se on nađe u sledećoj situaciji, da treba da nazdravi mladencima, ali on više ne pije alkohol, jer "njegova nova vera" uči da je to zlo i greh. On će se naći u dilemi da li da uzme jedan mali gutljaj sipanog mu vina ili ne. Želim vas podsetiti da u nekim kulturama (kao naša) ovakvo odbijanje se uzima kao velika uvreda i nepoštovanje domaćina. Ili, šta ako on treba da povede mladence i svatove u kolo? Opet

nedoumica, jer "njegova vera" ga uči da je igranje greh! Naravno, ako on uvredi domaćine, onda je njegov "evangelizatorski posao" tu, u toj porodici je završen - "njegova vera" postaje nepoželjna.

5) Da li to uznemiruje moju savest?

"Jedite sve što se prodaje na trgu ne ispitujući ništa savesti radi; jer 'Gospodnja je zemlja i sve što je ispunjava'. Ako vas ko od nevernika pozove i hoćete da idete, jedite sve što se iznese pred vas ne ispitujući ništa savesti radi. Ali ako vam ko kaže: ovo je meso od žrtve, onda ne jedite zbog onoga koji vam je na to ukazao i zbog savesti; a ne mislim na tvoju savest, nego na savest drugoga. Zašto da tuđa savest sudi mojoj slobodi?" (1. Kor. 10:25-29 EČ)

U ovim stihovima imamo jasnu uputu da u nekim pitanjima treba da slušamo svoju savest. Ukoliko naš "unutrašnji alarm" kaže da nešto ne treba da radimo onda ga treba poslušati. Jer u Rimljanima jasno čitamo: *"Ko se, naprotiv, koleba, navlači na sebe osudu - ako jede, jer to ne čini po veri. A sve što ne potiče od vere - greh je."* (Rim. 14:23 EČ). Slušajući našu savest, mi možemo sebe sačuvati u zajedništvu sa Bogom.

Nažalost, moram ovde izneti moje mišljenje da mnogim vernicima treba reprogramiranje savesti, jer je ona nasilno oblikovana od strane drugih ljudi (legalistički, denominacijski) a ne preko ličnog otkrivenja Svetoga Duha i Reči Božje. Dakle, postoje razne savesti, jake i slabe, tj. one koje su proizvod "ispranog mozga"... Svako od nas, preko Reči Božje (Jak. 1:21-25), treba svoju savest dovesti u bogougodnu osetljivost.

6) Da li to donosi slavu Bogu?

"Ako, dakle, jedete, ako pijete, ako ma šta činite, sve činite na slavu Božju." (1. Kor. 10:31 EČ)

Ovo je *summa summarum* svih ovih principa. Dakle, ako vam je teško da zapamtite prijašnjih pet, onda upamtite samo ovaj i prema njemu ravnajte svoje ponašanje, svoja dela i reči, i sačuvajte sebe. Naravno, da bi ovaj princip bio za vas od neke koristi morate ispravno razumeti šta zaista znači biblijska fraza "dati

slavu Bogu" ili "činiti slavu Bogu".

Ukratko, to znači da treba da živimo prema Božjem planu i volji za naš život. Kroz naš celokupan život da bude vidljivo svakome da smo "učesnici u Božjoj prirodi" (2. Pet. 1:4). Da smo postali nosioci Njegovog karaktera - da zračimo Njegovu slavu (Mt. 5:16, Jn. 15:8, Rim. 15:6, 1. Kor. 6:20, 2. Sol. 1:12). Dakle, uopšte nije reč, kako obično mislimo, o samo verbalnom "slavljenju Boga" (Mt. 7:20-23), već prvenstveno o stavu srca koje živi u strahu Božjem (Otk. 14:7, Ps. 19:9).

"Živi i pusti druge da žive!"

Na kraju, pošto Bog nije policajac, moramo shvatiti da ni mi nismo pozvani da drugima budemo policajci i sudije, već smo pozvani na ponizno ponašanje koje će drugima doneti korist - izgradnju: *"Jelo, međutim, neće nas postaviti pred Boga; niti šta gubimo ako ne jedemo, niti mnogo dobivamo ako jedemo. Samo pazite da kako ova vaša sloboda ne bude spoticanje za slabe."* (1. Kor. 8:8-9 EČ)

Dakle, naturanje nekih naših (legalističkih) pravila je jednako loše kao i bahato ispoljavanje naše slobode od legalizma pred drugima. Jedno je "duh kontrole" a drugo je sablazan, a ni jedno ni drugo ne doprinosi izgradnji drugih, i ne dovodi ih bliže Bogu. To je tako daleko od principa: *"... ma šta činite, sve činite na slavu Božju!"* ◀

**BUDI MIRAN
I ZNAJ DA SAM JA BOG**
Vlado Pšenko

"Utolite i poznajte da sam ja Bog; ja sam uzvišen po narodima, uzvišen na zemlji." (Ps. 46:11 RDK)

U evanđelju po Jovanu, nailazimo na događaj, u kojem je Isus rekao svojim učenicima: **"Ostavljam vam mir, dajem vam svoj mir. Ne dajem vam kao što svet daje. Neka se ne uznemirava vaše srce i neka ne strahuje!"** (Jn. 14:27 EČ)

Dragi čitatelju! Šta misliš, da li od čoveka dolazi mir? Moj bi odgovor bio - vrlo teško. Ti možeš po prvi put doći u neki gradić i uzviknuti:

"Predivno! Ovde se ne vodi rat! Nema buke, niko ni na koga ne viče! Kakvo mirno mesto!"

No, odsutnost rata i buke, ne znači i onaj pravi mir. Ako ostaneš neko vreme u gradiću i malo bolje upoznaš njegove stanovnike, hoćeš li i tada reći: *"O, kakvo mirno mesto!"* Ko zna na koliko ćeš zategnutih odnosa tu naići: *"U miru smo, ali mi ne razgovaramo!"* Ko zna koliko će se nemirnih srca, povređenih ljudi, raskinutih prijateljstava, prikrivenih srdžbi naći u tom prividno mirnom gradiću. Onaj istinski mir i razumevanje među ljudima danas postaje takva retkost, da je treba sa svećom tražiti. Kao da niko ne sledi onu mudru izreku starozavetnog cara Solomuna: **"Bolji je zalogaj suvog hleba s mirom nego kuća puna poklane stoke sa svađom."** (Pri. 17:1 RDK)

Zbog toga psalmista peva: **"Ta, u Boga je mir duši mojoj, od Njega je spasenje moje!"** (Ps. 62:1 RDK) Izmirenje sa Stvoriteljem je korak prema onom istinskom miru duše, koji daje Isus Hristos. Možeš reći: *"Šta da se miriti s Bogom, kada se sa Njime nisam ni posvađao!"* Ako tako kažemo, zasigurno smo slični izgubljenom sinu, iz Isusove priče, zapisane u Lukinom evanđelju. Sin je zatražio od oca deo nasleđstva, koje bi mu pripalo nakon očeve smrti. Otac mu je izišao u susret i dao mu njegov deo. Sve se dogodilo u miru, bez svađe i prepirke. Da mu je tada neko rekao: *"Odi svome ocu i izmiri se sa njime"*, sin bi zasigurno odgovorio: *"Ja sam u miru sa ocem. Mi se nikada nismo posvađali."* Evanđelje nas izveštava da je sin uzeo svoj deo, otišao u daleku zemlju i onde: **"rasu(o) svoje imanje provodeći život razvratno"**. (Lk. 15:14) Dok je imao novac, uživao je mir blagostanja, zasigurno se povodeći za onim rečima iz jedne druge Isusove priče iz Lukina evanđelja: **"Dušo, imaš mnoga imanja smeštena za mnogo godina; počivaj, jedi, pij, uživaj!"** (Lk. 12:19) No, to je bio kratkotrajan i varljiv mir. Nastala je glad u toj zemlji a sin se našao bez prihoda. Postao je čuvar svinja, možda zadnje čega bi se prihvatio. No, i tada je ostao gladan. U priči piše: **"I želeo je da napuni svoj stomak roščićima koje su svinje jele, ali mu niko nije davao."** (Lk. 15:16 EČ) Shvatio je, da je za njega jedini izlaz iz te očajne situacije - priznati greh i pomiriti se s ocem. To je i učinio. Došao je k ocu i rekao mu: **"Oče, sagriješih Bogu i tebi."** (Lk. 15:18) Otac ga je prihvatio s velikim veseljem i ljubavlju. Tek tada je doživeo onaj istinski Hristov mir.

Dakle, ti i ja možemo tvrditi - dok nam ide dobro - da je sve u redu s nama i da imamo svoj mir. No, ako nismo izmireni s Bogom, kad-tad će se naš svet početi rušiti i raspadati, očajavaćemo poput izgubljenog sina. Shvatićemo da od samog početka nešto nije bilo u redu sa nama. Stoga je Božji poziv i dalje na snazi - izmiri se s Bogom. U poslanici Efescima, apostol Pavle piše da u Hristu Isusu imamo **"oproštenje greha, prema bogatstvu njegove milosti."** (Ef. 1:8) Takođe, u poslanici Rimljanima isti apostol piše: **"Ako smo, dakle, mi - kao njegovi neprijatelji - izmireni s Bogom smrću njegovoga Sina, onda ćemo još pre biti spaseeni njegovim životom, pošto smo izmireni."** (Rim. 5:10 EČ)

Iz izmirenja s Bogom, nastaje duboka čežnja za mirom sa svim ljudima, koje poznaješ. Duh Sveti te preplavljuje mirom u uzburkanim životnim okolnostima. Dete si Božje, koje nebeski Otac uzima pod svoje okrilje. U istoj poslanici Rimljanima piše i ovo: **"Jer carstvo Božije se ne sastoji u jelu i piću, nego u pravednosti, i miru, i radosti u Duhu Svetome."** (Rim. 14:17 EČ) Da, iz izmirenja s Bogom primaš mir po Duhu Svetome, onaj istinski Hristov mir.

Evo sitnog detalja iz života. Jednoga sam kišnoga dana, za vreme stanke na poslu, mirno razgovarao s prijateljima. Taj sam dan u mislima imao stih iz 46. psalma, koji u slobodnom prevodu glasi: **"Budi miran i znaj da sam ja Bog."** Znao bih uzdahnuti: *"Da, to je Hristov mir - znati da je on blizu tebe, što god da te zadesi - on je tu."* Zazvonio je telefon. Na moje iznenađenje, zvao me komšija. Bio je to inače miran, susretljiv i ljubazan čovek, koji je stanovao odmah preko puta moje supruge Renate i mene. Uzbudjenim je glasom vikao: *"Komšija, molim te, što pre dođi kući! Dole, sprat ispod, kod naših komšija se pojavila velika je mrlja na stropu! Izgleda da kod vas u ostavi prokišnjava!"* Supruga i ja smo živeli u potkrovlju, a ostava je bila izdvojena te loše pokrivena crepom. Pretpostavio sam da su stari crepovi uzrok prokišnjavanja u prizemlju. Pozdravio sam se s prijateljima, te odmah pošao prema tramvaju. Negodovao sam u sebi: *"Baš mi je ovo trebalo! Toliko posla imam za obaviti, a sad će biti cela zbrka oko toga!"* Nadam se samo da komšije neće imati pravu poplavu?!" Bio sam besan i na sebe, što sam se našao nepripravljenim za iznenadne situacije, te i na crepove, koji su tako iznenada počeli prokišnjavati. No, onda sam osetio kao

da mi Duh Sveti šapuće: "Sad imaš mogućnost primeniti Božje reči: **Budi miran i znaj da sam ja Bog!**" Vozio sam se tramvajem i ponavljao taj stih u sebi. Mobilni telefon je zazvonio te sam ponovno čuo glas mog komšije. Inače, miran čovek, bio je i dalje usplahiren: "Komšija, gde si! Čekamo te! Dolje imaju poplavu! Požuri!" Bez pomoći Duha Svetoga, mogao sam i sam početi vikati na njega. No, smireno sam odgovorio: "Gospodine, evo stižem! No, ja ne mogu brže od tramvaja!" Molio sam se i ponavljao: "**Budi miran i znaj da sam ja Bog!**"

U zgradi, naišao sam na strku po stepeništu. Trčalo se gore - dole. Neki su govorili: "Možda to ipak nije krov, već stare vodovodne cevi. Idemo da proverimo!" Uzdisao sam, vapeći Bogu: "O, Gospode, pa kako ću ja sad pronaći nove crepove, kako ih postaviti na krov, kad se ni na tavan ne usudim popeti!?" S druge strane, krovopokrivač će za mali popravak tražiti puno novca. No, moram, svakako, pomoći susedima dole! Tamo je zaista bila povećana mrlja na stropu. Komšija me požurivao: "Žao mi je, mi jesmo komšije, no, ovo ti moraš srediti što pre!" U međuvremenu je stigla i Renata, no, nije mogla puno pomoći. Nastala je i rasprava ko je kriv, naša ostava, ili ipak možda neko drugi. Mogao sam i ja tražiti krivca negde drugde: "Komšije su krive! Uređivali su stan ovih dana, pa su oštetili vodovodne cevi!" No, ja sam vapio: "O, Gospode, ne znam što da učinim! Pomozi." Konačno se pojavila jedna od komšinica iz prizemlja sa crepovima u rukama. Supruga i ja nismo bili u najboljim odnosima s njom pa smo najmanje očekivali da će pomoć od nje doći. Crepove je pronašla negde u susedstvu te je odlučno - na iznenađenje svih nas - vodila akciju popravljavanja oštećenog dela krova! Zahvaljujući njoj, situacija se smirila. Prokišnjavanja više neće biti! Radost je zavlada u zgradi. Bio sam postiđen pred sobom jer sam zakazao u ovoj situaciji. No, s druge strane, zahvaljivao sam Bogu za mir koji sam imao u srcu i pomoći koja je na vreme došla. Nije to samo bio mir zbog toga što sam doživeo Božju zaštitu od nevremena, već i istinsko izmirenje i zahvalnost prema komšinici, prema kojoj sam ranije bio suzdržan.

Na kraju, jedan od poznatih propovednika Božje reči, *David Wilkerson*, ovako je jednom rekao: "Bog ne štiti od oluje, ali te štiti u oluji." Takođe je dodao: "Kad me oluja zahvati, Gospod mi govori: 'Ne uznemiruj se! Ne gubi glavu! Ništa ne moraš učiniti. Samo podnesi vihor. Sve prepusti meni'" Ako smo izmireni s Bogom i

ljudima, Duh Sveti nas želi podsećati na Isusovu poruku mira: "Neka se ne uznemiruje i ne plaši tvoje srce. Budi miran i znaj da sam ja s tobom." ◀

Vlado Pšenko
vladimir.psenko@zg.t-com.hr
www.krscanski-radio.hr

NEUSLIŠANA MOLITVA

Brent Kercheville

- Neke stvari koje ometaju naše molitve.

Kada razmišljamo o molitvi onda nam je vrlo važno da znamo kako da primimo odgovore na naše molitve, tj. da naše molitve budu uslišene od Boga. Zaista, bivamo veoma ohrabreni i srećni kada vidimo da Bog odgovara na naše molitve, a veoma obeshrabreni i nesrećni kada odgovora nema, kada se baš ništa po tom pitanju ne događa, i tada često počnemo igrati igru traženja "dežurnog krivca". Spremni smo brzo okriviti Boga da ignoriše i ne želi odgovoriti na našu molitvu.

No, da li razumemo da onda kada izgleda da kao da nismo primili odgovor na molitvu, i umesto za to da krivimo Boga, da se mi sami moramo najpre duboko zagledati u sebe, jer Pismo često govori da smo mi ti koje treba prve okriviti: "**Gle, nije okraćala ruka Gospodnja da ne može spasti, niti je otežalo uho Njegovo da ne može čuti. Nego bezakonja vaša rastaviše vas s Bogom vašim, i gresi vaši zakloniše lice Njegovo od vas, da ne čuje.**" (Isa. 59:1-2 RDK).

Ovo je u celosti suprotno sa popularnim verovanjem: Da Bog neprestano trčkara oko nas i gleda kako da nam ispuni želje - usreći nas - blagoslovi nas. Da, neki bi hteli da verujemo da nije važno šta mi radimo ili kako živimo, jer će Bog uvek čuti i odgovoriti na naše molitve - "On nas voli onakve kakvi jesmo". Naravno, to je istina, ali to ne može biti izgovor za svaki naš greh, i za našu lenjost da se promenimo - da sebe posvećujemo u Istini.

Bog nam je jasno otkrio da postoje stvari koje mogu ometati naše molitve i da zbog njih mi

nećemo nikada primiti odgovor na njih, jer one čine da mi nemamo punu Božju naklonost. Pogledajmo par njih, one najčešće...

Buntovničko srce - neposlušnost

U Pričama 28:9, stoji: "Ko odvraća uho svoje da ne čuje zakon, i molitva je njegova mrska." Ovde nam je opisana osoba koja je izabrala da više ne sluša Božje reči. Osoba koja ima buntovničko, neposlušno srce prema Bogu. Takva osoba neće nikada primiti odgovor na svoje molitve. Isaija je takvu osobu nazvao buntovnikom. U Isaiji 30:9, čitamo: "Jer su narod nepokoran, sinovi lažljivi, sinovi koji neće da slušaju zakon Gospodnji." Verujem da će se većina ljudi složiti sa mnom da molitve sigurno neće biti uslišane nekome ko je okrenuo svoje lice protiv Boga, ko uporno želi ići svojim putem neposlušnosti.

Bog kaže da mu nečija molitva može biti "mrska" ("gad", Šarić). Reč "mrsko" se koristi za nešto što je odvratno, odurno ili gadno. Razmislite o drugim stvarima koje Bog takođe naziva "gadljivim" i shvatite težinu i ozbiljnost ovoga. Na primer, u Trećoj Mojsijevoj 18:22, Bog za homoseksualnost kaže da se na nju gadi. U Petoj Mojsijevoj 7:25, vidimo da je klanjanje izrezbarenim idolima lažnih bogova takođe veoma gadljivo Bogu. U Drugoj Dnevnika 28:3, vidimo da je žrtvovanje dece u dolini Benhinom bilo takođe gadljivo Bogu.

Reč "gadljivo" je jedna od najjačih reči koje Gospod koristi kako bi opisao svoja osećanja i stav prema nekom delu. Iz Priča 28:9, vidimo da je neko ko okrene svoje srce protiv Boga, odabere biti ne poslušan Božjoj reči, a pored toga reši da Bogu upućuje molitvu, on bi trebao znati da se Bogu gadi njegova molitva. Jedina molitva koju Bog želi čuti od njega je molitva iskrenog pokajanja.

Licemerna vera

U Isaiji 1:10-17 čitamo da su ljudi prinosili bezbroj žrtava Bogu (11. stih), držali su blagdane i pravili svetkovine (13. stih), i puno su se molili (15. stih). Očigledno je da su oni bili veoma religiozni, veoma držali do svoje religije. Međutim, u 13. stihu Gospod kaže da je sve ovo bilo bezvredno i da mu se to gadilo. Da, Bogu se sve to "gadilo"!

U čemu je bio problem pa je Bog sve ovo nazivao bezvrednim i gadljivim? U 15. stihu čitamo da su njihove ruke bile jako krvave. Od čega su im ruke bile krvave? Pročitajte 16. i 17. stih. Činili su zla dela, zapostavljali su pravdu, branili su tlačitelje, i sramotno su se odnosili prema siročadi i udovicama. Oni su živeli u nepravdi i činili nepravdu, oni su bili narod zamenjenih vrednosti, za njih zlo je bilo dobro a dobro zlo.

Dakle, oni su pokazivali sva vanjska dela štovanja Boga: prinosili su svoje žrtve, držali su blagdane i činili svetkovine molili se. No, oni su u svoj veri bili veoma licemerni. Bog ne sluša takve koji imaju "krv na svojim rukama", koji gaze pravdu i uzdižu nepravdu. Dakle, Gospod im kaže: "Zato kad širite ruke svoje, zaklanjam oči svoje od vas; i kad množite molitve, ne slušam; ruke su vaše pune krvi..."

Jeremija takođe piše o njihovom verskom licemerju, u Jeremiji 42:19-22. U ovom odjeljku vidimo da su ljudi otišli Jeremiji da bi se on molio za njih a da će oni poslušati reč koja dođe od Gospoda. I tako im je Gospod rekao što im je učiniti ali oni nisu poslušali glas Gospodnji. Ljudi su svojim ustima govorili ispravne stvari i njihova dela u hramu izgledala su ispravno, ali oni su bili pokvareni. Stoga njihovu molitvu Bog nije slušao.

Shvatimo da mi nismo u stanju prevariti ili obmanuti Boga. Mi možemo prevariti jedne druge, možemo zavarati jedne druge svojim rečima i delima. Možete dolaziti u crkvu i klanjati se Bogu i izgledati veoma pobožno, a da vam srce bude puno nepravde, zla i gorčine. Vi možete govoriti i činiti ispravne stvari kad ste okruženi drugima tako da svi misle kako ste predani hrišćanin. Ljudi vas mogu čak smatrati za Božjeg služitelja (sveštenika). No, sam Bog zna istinu o vama, o vašem srcu. On može sve prozreti i videti je li to samo gluma ili da li to činite da bi vam se vaši prijatelji divili. On "k'o na dlanu" vidi vaše motive i stremljenja. Gospod neće prihvatiti u našim životima niti gram licemjerja, bez obzira šta ljudi mislili o nama, i bez obzira kako mi velika religiozna dela činili.

Verujem da je to ono o čemu je Isus govorio u Mateju 5:23-24: "Zato dakle ako prineseš dar svoj k oltaru, i onde se opomeneš da brat tvoj ima nešto na te, ostavi onde dar svoj pred oltarom, i idi pre te se pomiri s bratom svojim, pa onda dođi i prinesi dar svoj."

Izraelci su "igrali igru sa Bogom" - živeli dvostrukim životom. Jedan život za njih same i jedan život prema Bogu. Isaija je rekao da njihove žrtve nemaju vrednost i uzaludne su, te da Bog njihove molitve ne sluša. Drugima može izgledati da sve što radite da jeste ispravno, ali mi se moramo oprati, učiniti se čistima, i prestati raditi zle stvari (Isa. 1:16) da bi Bog slušao naše molitve, da bi smo stekli Njegovu punu naklonost, mi trebamo doživeti duboko pokajanje srca - istinsko novorođenje.

Svetovnost

Apostol Jakov 4:3 kaže: "Ištete, i ne primajte, jer zlo ištete, da u slastima svojim trošite." Jakov tako govori svojim čitateljima da ne primaju od Gospoda kad mole zato jer traže iz loših motiva. Oni "pogrešno mole", kako to pojedini prevodi kažu. Njihovi su motivi sebični, jer žele primiti nešto što bi zadovoljilo prvenstveno njihov ponos, požudu i želje starog čoveka.

Jovan takođe upozorava: "Ne ljubite svet ni što je na svetu. Ako ko ljubi svet, nema ljubavi Očeve u njemu. Jer sve što je na svetu, telesna želja, i želja očiju, i ponos života, nije od Oca, nego je od ovog sveta." (1. Jn. 2:15-16).

Prvi stih (Jak. 4:1) nam kaže da su ovi ljudi dozvolili da u njihovo srce uđu težnje i želje za svetovnim zadovoljstvima. Dok, 4. stih jasno ukazuje na to da je ovaj problem nastao zato, jer su postali prijatelji sa svetom - zavoleli su svet i tako postali neprijatelji Božji: "Preljubočinci i preljubočnice! Ne znate li da je prijateljstvo ovog sveta neprijateljstvo Bogu? Jer koji hoće svetu prijatelj da bude, neprijatelj Božji postaje." Više je negoli jasno da molitve koje su "natopljene" ovakvim motivima, Bog nikada neće uslišati.

Loši odnosi

"Tako i vi muževi živite sa svojim ženama po razumu, i poštuju ih kao slabiji ženski sud, i kao sunaslednice blagodatni života, da se ne smetu molitve vaše." (1. Pet. 3:7).

Petar ovde upozorava muševce da ako ne žive u razumevanju i slozi sa svojim ženama, tada će njihove molitve biti sprečene. To znači da se mora uložiti obostrani napor u braku da se razvije jedinstvo, prisnost i intima.

Reč "poštujte" bukvalno znači "vrednost prema kojoj se određuje cena". Ovo se može videti po tome kako je ova reč korištena u drugim stihovima u Bibliji. Prva Korinćanima 6:20 kaže: "Jer ste kupljeni skupo. Proslavite dakle Boga u telesima svojim i u dušama svojim, što je Božije." Reč "cena" je ista reč koja je u Prvoj Petrovoj 3:7 prevedena kao "poštujte".

Postoji mnogo tumačenja koja su dali razni propovednici i pokušali da objasne ovaj odeljak. No, ja verujem da nam Petar govori da se treba odnositi prema svojim ženama kao prema nekome *ko ima utvrđenu veliku vrednost*. Kako se odnosimo prema nečemu što ima veliku vrednost? Sa puno obzirnosti, pažnje, nežnosti, jer znamo da stvar zahteva takvo rukovanje. Dozvolite mi da se poslužim neadekvatnom ilustracijom. Moj otac poseduje bejzbol loptu sa potpisom *Tony Gwynna*, jednog od najvećeg bejzbol igrača. Šta mislite da otac i ja radimo sa tom loptom? Odneseemo li je napolje da se njome igramo? Ne, u tom slučaju mi bi se prema njoj odnosili kao prema nekoj običnoj lopti. Ova je lopta posebna i vredna. Umesto toga, kupili smo specijalan držač za loptu i stavili je unutar staklene kupole tako da joj se ništa ne može desiti. I onda smo je postavili na visoko mesto, na polici, da bi joj se mogli diviti. Ona je vrlo važna i svi kući se vrlo pažljivo odnosimo prema njoj.

Verujem da je to slika koju nam Petar daje. Nemojte postupati sa svojom ženom kao da je nešto obično i svakodnevno. Ponašajte se prema njoj kao prema nekome od velike vrednosti. Ona nije obična, prosečna osoba. *Ona je vaša žena i morate se prema njoj ophoditi sa velikim poštovanjem i pripisati joj veliku vrednost.*

No, znači li ovo da supruge mogu biti jako loše osobe u vezi i da će Bog ipak slušati njihove molitve? Ne, ne verujem to. Reči "tako i vi" u 7. stihu daje paralelu između uputa datih ženi i mužu. U svom zaključku Petar kaže da se mi moramo ovako ponašati da naše molitve ne bi bile sprečene. Kako se odnosimo jedni prema drugima i kako se odnosimo prema našem bračnom drugu ima direktan uticaj na našu duhovnu vezu sa Bogom. Bilo bi budalasto misliti da se neko može ponašati nepravedno u svojim odnosima sa drugima a još uvek imati dobar odnos sa Bogom. Zato Petar svoje misli završava u 8. stihu govoreći da moramo pokazivati milost jedan prema drugima, moramo pokazivati svoju bratsku ljubav,

moramo biti osetljivi prema drugima i ljubazni jedni prema drugima. Zato dobro razmislimo o tome i setimo se da će naš odnos sa Bogom biti narušen, pre negoli sebi dozvolimo da se loše ponašamo prema drugima.

Na kraju...

Kada nam Bog kaže da su naše molitve odbačene jer su: "gadljive", licemerne, požudne ili nepravedne, onda se moramo ozbiljno zamisliti nad svojim životom. Moramo ga ispraviti ili ćemo doživeti slom našeg zajedništva sa Bogom.

Umesto da krivimo Boga što nije odgovorio na naše molitve, jer nas ne voli, je sebičan prema nama, i sl. Biće bolje da prvo pogledamo na sebe i proverimo nismo li mi ti koje treba okriviti što nas Bog ne može blagosloviti. ◀

misaone refleksije

I OVO ĆE PROĆI *nepoznati autor*

U zabitaj kineskoj provinciji živeo je siromašni Kinez koji je ceo život potrošio radeći najteže fizičke poslove, a da ništa do kraja nije stekao. Sve što je imao bio je sin jedinač kog je neizmerno voleo.

Naučio ga je da čita i piše, uveo ga pomalo u kaligrafiju i to je bio sav kapital koji mu je ostavio kada je u dubokoj starosti umro. Neposredno pre nego što je izdahnuo, otac je izvadio dve kutijice: jednu crnu, a drugu belu i rekao sinu: "Nažalost, nemam šta da ti ostavim sem ovoga.

I zapamti - dobro ih čuvaj. Kada ti jednoga dana

bude teško, nesnosno teško u životu, otvori belu kutijicu. Crnu čuvaj, i otvori je kad osetiš da si najsrećniji u životu."

Mladić je dostojno ispratio oca, a onda je spakovao svoju činiiju za hranu, štapiće, jednu preobuku i one dve kutijice i krenuo u svet da zaradi svoju porciju pirinča. Radio je najteže poslove kod gazda koji su ga izrabljivali, nesrećan i beznadan. Lutao je bespućima, spavao po šumama, peklo ga je sunce i mrzili ga mrazovi. Jednog jutra se probudio, potekle su gorke suze i mladić je rešio da se ubije. Setio se očeve bele kutijice. Otvorio je i drhtavom rukom razvio malu pirinčanu hartiju na kojoj je pisalo: "I ovo će proći!"

Shvativši ovo kao očev amanet za dalje življenje, nije se ubio. Zaputio se ka obližnjem gradu. Na ulazu u grad stajala je kolona nepismenih seljaka koja nije mogla da uđe kroz gradsku kapiju, jer niko nije umeo da pročita šta piše na velikoj tabli. Mladić je prišao, pročitao im glasno šta piše i pomogao da prođu. Kroz nekoliko dana provedenih po gradskim trgovima, potražio ga je maleni Kinez i rekao mu da njegovom gospodaru hitno treba pisar, a da je čuo od seljaka koji su nedavno došli u grad da on zna da čita i piše. Dobio je posao kod strogog plemenskog starešine. Radio je teško, ali mirnih ruku i čista srca. Svima je izlazio u susret. Gradski starešina je bio pravedan čovek i znao je da uzvрати svome pisaru. Dobro ga je nagrađivao, a vrlo brzo mu je odvojio i deo u svojoj kući gde je mladić počeo da živi. Sve se promenilo. U godinama koje su usledile, postao je gazda malenog imanja, stekao znatno materijalno bogatstvo, radio je sve umesto samog gradskog starešine, koji mu je poverio i svoju kćer. Zajedno, u ljubavi, njih dvoje su rodili mnogo dece. Složno su uvećali svoje bogatstvo do neslućenih razmera.

Jednog dana sedeo je na tremu, gledao bezbrižno u daljinu i shvatio da je savršeno srećan. Setio se svih svojih očaja, svoje želje da svojevremeno umre, setio se oca. I one druge kutijice koju mu je otac na samrti dao.

Otvorio je i drhtavom rukom razvio malu pirinčanu hartiju na kojoj je pisalo: "I ovo će proći!"

"Svemu ima vreme, i svakom poslu pod nebom ima vreme." (Prop. 3:1 RDK)

Smešna strana...

OŠTRO SVEDOČENJE

Jedan novoobraćeni berberin je odlučio da svoju veru u Hrista podeli sa svojim mušterijama, i tako, ujutro, dok je išao do svoje radnje govorio je sam sebi: "Danas, ja ću svedočiti prvom čoveku koji uđe u moju radnju."

Odmah kako je otvorio radnju, već je ušao jedan čovek. "Dobro jutro, može li jedno brijanje!?" Rekao je čovek glasno.

"Svakako. Izvolite sedite, raskomotite se a ja dolazim za minut." Rekao je berberin i otišao pozadi gde se uzbuđeno pomolio: "Bože, ovo je moja prva mušterija danas i ja želim ovom čoveku posvedočiti. Molim te, daj mi mudrost da mu kažem prave reči. Amin." Zatim je otišao do svoje mušterije.

Berberin je stao ispred čoveka, otvorio svoju veliku britvu i smeškajući se polako ju je oštrio, povremeno zagledajući se u svoju mušteriju. Zatim dok je opipavao oštricu svoje britve, zapitao je čoveka: "Gospodine, imam jedno pitanje za vas. Recite mi, jeste li spremni danas da umrete i stanete pred Boga?"

KO JE UMORNIJI?

U nedelju uveče, pastorova žena se baci u fotelju i uzvikne: "O, kako sam umorna!"

Njen muž (pastor) je pogleda i reče joj: "Draga, ja sam danas ujutro govorio na radiju, zatim propovedao pre podne u crkvi, bio gost propovednik u drugoj crkvi i uveče opet propovedao u našoj crkvi. Kako možeš biti umorna, ti si samo svuda išla sa mnom i ništa nisi radila?"

"Dragi," reče mu nežno žena, "sve te tvoje propovedi, ja sam morala da slušam..."

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Internet prezentaciji, ili nam pišite na siont@ptt.rs i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete preuzeti sa našeg sajta.

<http://www.siont.net/>